

FORMAREA RESPONSABILILOR

Anul XXXV, Numărul 2

martie-aprilie 2009

Cuprins:

Botezul în Duhul Sfânt este pentru întreaga Biserică

Practicarea carismei profeției în Reînnoirea Carismatică Catolică

Folosirea uleiului binecuvântat în timpul rugăciunii

BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT ESTE PENTRU ÎNTREAGA BISERICĂ

de Cyril John

„A interpreta Reînnoirea ca o „mișcare” printre alte mișcări înseamnă a-i înțelege în mod eronat natura; ea este o mișcare a Duhului, oferită întregii Biserici și destinată să întinerească fiecare aspect din viața Bisericii. Sufletul Reînnoirii – Botezul în Duhul Sfânt – este un har al reînnoirii Rusaliiilor, oferit tuturor creștinilor.”

„Suntem chemați să ne trezim din moleșeală și să fim din nou umpluți cu putere de Duhul Sfânt. Să devenim încă o dată adoratori pasionați ai Domnului și instrumente puternice ale mijlocirii pentru Biserică și pentru lume..”

Necesitatea Botezului în Duhul Sfânt pentru a trăi viața în plinătatea ei

În cartea sa, „The Shape of the Church to Come” („Forma Bisericii care vine”), Pr. Karl Rahner, SJ a subliniat: „Dacă suntem onești, trebuie să admitem că suntem, într-o măsură înspăimântătoare, o Biserică lipsită de viață spirituală”. Ceea ce voia să spună este că mulți creștini de astăzi nu au experimentat prezența locuirii interioare și puterea Duhului Sfânt în viețile lor. Ca rezultat al acestui fapt, părem să ne asemănăm mai mult cu o Biserică fără de Rusalii. Fără Duhul Sfânt, se pare că suntem un popor lipsit de putere. Biserica s-a născut în puterea Duhului Sfânt la Rusalii și Duhul Sfânt a fost singurul mijloc care a pus în mișcare Biserica primară. Din Faptele Apostolilor și din istoria Bisericii ne dăm seama că Biserica primară a fost cu adevărat condusă de Duh și plină de Duh. Vindecările, miracolele, semnele și minunile erau parte integrantă din viața și comuniunea lor. Acest fapt ne conduce la înțelegerea faptului că toți credincioșii, fără excepție, au nevoie de puterea Duhului pentru a-și trăi viața în plinătatea ei și pentru a-și îndeplini vocația și misiunea în Biserică.

Cardinalul Leon-Joseph Suenens a făcut o afirmație îndrăzneată când a spus că „suntem cu toții creștini mediocri, dar asta nu înseamnă că suntem creștini normali. Suntem creștini anormali, copii ai lui Dumnezeu handicapați, deoarece nu i-am permis Duhului Sfânt să își facă lucrarea deplină în noi... Dar dacă vrem să trăim vieți complete, normale de creștin, puterea pe care am

primit-o la Botez trebuie să iasă din frigider. Avem nevoie de o revărsare a Duhului Sfânt în noi.” Ieșirea dintr-un îngheț profund și intrarea în foc – aceasta a făcut Botezul în Duhul Sfânt pentru milioane de catolici din întreaga lume în ultimii 42 de ani de după weekend-ul de la Duquesne. Nu este nimic extraordinar la Botezul în Duhul Sfânt, căci este în esență ceea ce s-a întâmplat celor 120 de discipoli când Duhul Sfânt a coborât asupra lor în ziua de Rusalii.

Din păcate, Botezul în Duhul Sfânt este restrâns doar la un grup de oameni

Cu siguranță, Reînnoirea Carismatică Catolică a reușit să aducă o primăvară nouă în Biserică în ultimele 4 decenii. Dintr-un grup mic de oameni aflați într-o sală de clasă din Universitatea Duquesne din Pittsburgh, care a avut acea experiență extraordinară în februarie 1967, astăzi s-a dezvoltat o mișcare globală, care a influențat în mod practic în jur de 125 milioane de oameni în 235 țări. Totuși, trebuie să ne amintim că Botezul în Duhul Sfânt este “ca drojdia pe care o femeie a luat-o și a pus-o în trei măsurii de făină, până s-a dospit toată” (Lc 13, 21). Trebuie să ne întrebăm mereu: în ce măsură Botezul în Duhul Sfânt a devenit o astfel de drojdie pentru întreaga Biserică? Fapt este că „un har” care a fost destinat întregii Biserici se limitează la doar aproximativ 12% dintre credincioși. Întocmai precum primele Rusalii nu au fost destinate unui grup select, Noile Rusalii se adresează tuturor.

Papa Paul al VI-lea a făcut acea celebră afirmație despre Reînnoire, ca fiind „o șansă pentru Biserică și pentru lume”. În 1996, cardinalul Suenens scria: “Cu trecerea timpului, cuvintele lui Paul al VI-lea despre Reînnoire ca șansă pentru Biserică încă rămân o dorință împlinită doar parțial, căci acest har nu a fost încă însușit la fiecare nivel al Bisericii sau pus la inima ei. A interpreta Reînnoirea ca o „mișcare” printre alte mișcări înseamnă a-i înțelege în mod eronat natura; ea este o mișcare a Duhului, oferită întregii Biserici și destinată să întinerească fiecare aspect din viața Bisericii. Suflul Reînnoirii – Botezul în Duhul Sfânt – este un har al reînnoirii Rusaliilor, oferit tuturor creștinilor”. Comentând acest text, Pr. Raniero Cantalamessa sublinia: „Cu o tristețe înfinită văd cum Reînnoirea Carismatică a sfârșit prin a fi limitată doar la o parte a Bisericii și este privită de restul creștinilor ca ceva străin, de care sunt complet justificați să se țină la o parte”. Botezul în Duhul Sfânt este un har destinat a fi transmis tuturor sferelor și activităților Bisericii. Lauda și cântul în limbi, carismele profeției și vindecării ar trebui să devină parte a vieții cotidiene în fiecare comunitate parohială și familie. Iată de ce, cu toată umilința, ar trebui să admitem că Reînnoirea Carismatică de fapt de-abia a început!

Este destinată întregii Biserici

Cardinalul Suenens ne-a îndemnat: “Prietenilor mei din Reînnoirea din întreaga lume vreau să le spun că Reînnoirea este destinată întregii Biserici și că preocuparea lor constantă este ca apele râului să se reverse în mare, păstrând fidelitatea față de sursa lor”. Papa Ioan Paul al II-lea, atunci când s-a întâlnit cu Consiliul ICCRS în 1979, la scurt timp după alegerea lui ca Papă, le-a spus membrilor: „Sunt convins că această mișcare este un element foarte important în reînnoirea deplină a Bisericii”. Aceasta nu înseamnă că toată lumea trebuie să se înregistreze în mod formal ca “membri” ai Reînnoirii. Pur și simplu înseamnă că harul Botezului în Duhul Sfânt, precum drojdia, ar trebui să pătrundă întreaga Biserică. Atunci, Reînnoirea Carismatică Catolică își va pierde identitatea și întreaga Biserică va deveni din nou „o Biserică cu Rusalii”, retrăind Faptele Apostolilor. Este un har menit să transforme structurile ecleziastice actuale, precum consiliile parohiale, micile comunități creștine, Asociația Catolică și alte asociații și să le întărească în credință.

E nevoie de Rusalii eterne

Fericita Elena Guerra s-a adresat Papei Leon al XIII-lea astfel: „Sfinte Părinte, chemați credincioșii în Cenacol fără întârziere! Imitându-l pe Sf. Petru, care merge înainte pentru a pregăti Camera de Sus, să mergem cu toții în Cenacol! Să ne întoarcem la Duhul Sfânt pentru ca Duhul Sfânt să se întoarcă la noi”. Biserica trebuie să se reîntoarcă permanent în Cenacol, în Camera de Sus, pentru a fi din nou luminată și pentru a deveni un rug aprins, precum era în ziua de Rusalii. Căci Rusaliele nu sunt un eveniment singular. Biserica are nevoie de Rusalii permanente. Mai mult ca

oricând, Biserica și lumea au nevoie ca miracolul Rusaliilor să se continue astăzi. Peste tot sună trâmbița, anunțând nevoia poporului lui Dumnezeu de a se întoarce în Camera de Sus în laudă intensă, adorație și mijlocire. Suntem chemați să ne trezim din moleșală și să fim din nou umpluți cu putere de Duhul Sfânt. Să devenim încă o dată adoratori pasionați ai Domnului și instrumente puternice ale mijlocirii pentru Biserică și pentru lume. Rusaliile sunt o experiență continuă și ar trebui să începem să ne rugăm cu fervoare și să așteptăm cu nerăbdare Noile Rusalii!

Operațiunea „Cenacolul”

Revărsarea puternică a Duhului Sfânt în secolul al XX-lea a fost un rezultat al acestei devoțiuni reînnoite la Duhul Sfânt, introduse în Biserică. Încă o dată în ultimii ani, în multe țări din Europa, America Latină și Asia, Comitetele de Slujire Națională și ministerele au început să promoveze Novena de Rusalii la Duhul Sfânt. Având în vedere acest obiectiv, ICCRS a lansat Operațiunea Camera de Sus: „Rusaliile Națiunilor – Pentru o nouă cultură a Rusaliilor”, ca proiect prioritar. Este un apel către Comitetele de Slujire Națională din întreaga lume să țină cele 10 zile de dinaintea „Cenacolului Ierusalim” în rugăciune constantă și într-o singură inimă (Fap 1, 12-14) și să devină „ruguri aprinse” de adorație și mijlocire.

Am simțit ca pe o sarcină mare chemarea Duhului Sfânt adresată întregii Biserici, ca ea să se întoarcă din nou în Camera de Sus în rugăciune și în așteptarea unor noi Rusalii. După cum afirma pe bună dreptate cineva, Botezul în Duhul Sfânt este un „șoc spiritual” pentru întreaga Biserică, menit să transmită un impuls, un „curent de har”. Ar trebui să producă rezultate identice cu primele Rusalii de acum 2000 de ani: „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei mântuiți” (Fap 2,47). Să ne rugăm și să ne străduim fără încetare să restaurăm Biserica după caracterul ei original. Cu ochii credinței să privim în sus și să vedem „un cer nou și un pământ nou” (Apoc 21,1), pe care Duhul lui Dumnezeu le creează deja!

ICCRS

**International Catholic
Charismatic Renewal Services**
(Slujirea Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale)

Permișiunea de a reproduce orice articol din buletinul ICCRS este acordată dacă ICCRS este indicată ca sursă.

Vă rugăm să ne țineți la curent cu orice schimbare a adresei dumneavoastră de e-mail sau poștale, ca să putem continua să vă trimitem ultimele articole și evenimentele curente ale Mișcării Carismatice Catolice

Palazzo San Calisto

00120 Vatican, Europa

tel. 0039.06.69.88.71.26/27

fax 0039.06.69.88.72.24

e-mail: info@iccrs.org
newsletter@iccrs.org

site: <http://www.iccrs.org>

fax mijlocire: 0039.06.69.88.72.30

ICCRS dorește...
tuturor cititorilor o
puternică revărsare a
Duhul Sfânt la
Rusaliile din acest an:
„Vino, Duhule Sfânt”.

PRACTICAREA CARISMEI PROFETIEI ÎN REÎNNOIREA CARISMATICĂ

Profeția este un mesaj de la Dumnezeu, o manifestare a Duhului spre folosul tuturor, căci cei ce profetesc edifică, încurajează și consolează comunitatea (1Cor 12,7; 14,3). Aceasta poate fi exprimată printr-o propoziție, o imagine sau un text din Biblie.

În grupurile de rugăciune ale Reinnoirii Carismatice Catolice există multe intervenții inspirate de Duhul Sfânt: uneori persoanele se simt îndemnate de Duhul să împărtășească o experiență, să spună o rugăciune sau să citească un text la îndrumarea clară a Domnului; alții o idee, o imagine sau o lumină primită este comunicată celorlalți. Când vorbim despre „profeție”, ne referim la mesaje din partea lui Dumnezeu. Acestea pot fi exprimate într-un mod simplu și direct, de exemplu: «Eu sunt cu voi, nu vă temeți...», printr-un mesaj în limbi și interpretarea sa, printr-un cântec profetic sau o viziune primită.

Primirea profeției implică două aspecte: simțirea îndemnului de a vorbi din partea lui Dumnezeu și luminarea minții pentru a exprima mesajul, aceste aspecte putând fi consecutive sau simultane. Simțirea îndemnului de a vorbi din partea lui Dumnezeu se poate manifesta prin semne fizice, cum ar fi: o intensificare a bătăilor inimii, o sarcină persistentă sau un impuls delicat de a spune ceva. În oricare din cazurile descrise trebuie să avem în vedere că un impuls divin nu e niciodată perturbator sau incontrollabil: „duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor” (1Cor 14,32). La rândul său, luminarea minții se produce prin idei, cuvinte sau propoziții ce apar în minte, prin imagini sau o inspirație ivită. Uneori persoana primește de la început un mesaj complet, dar se întâmplă adesea ca persoana să primească mesajul pe măsură ce îl exprimă. Conținutul profeției este un mesaj de la Dumnezeu pentru acel moment, iar scopul său este să edifice comunitatea, să o consoleze, dând pace și bucurie, să o încurajeze, să o fortifice, să o corecteze.

Chiar dacă profeția este un mesaj de la Dumnezeu, ea este dată prin intermediul unei persoane care vorbește atunci când este îndemnată de Duhul Sfânt. Pentru același motiv e nevoie de discernământ, pentru a ști dacă profeția e autentică. Cu cât persoana este mai abandonată în Dumnezeu, cu atât și mesajul va fi mai pur și mai transparent. De aceea, profeția este supusă discernământului comunității: „Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei și ceilalți să judece.” (1Cor, 14-29).

Criteriile de discernământ pot fi grupate având în vedere că mesajul din partea lui Dumnezeu trebuie să aibă „mireasma lui Cristos... o mireasmă de la viață spre viață” (2Cor, 2,14-16). Allan Panozza ia în considerare 5 criterii de discernământ, care validează o profeție adevărată: dă roade bune; e în conformitate cu Sfânta Scriptură, edifica, încurajează, consolează, aduce pace și nu teamă; dă slavă lui Dumnezeu, iar profetul este sub ungera Domnului.

Prin procesul de discernământ se pot distinge profeția adevărată de profeția falsă și de pseudo-profeție. Cea adevărată are caracteristicile amintite mai sus. Profeția falsă nu se întâlnește prea des; de obicei aceasta contrazice în unele puncte cuvântul lui Dumnezeu sau învățătura Bisericii; este exprimată în cuvinte agresive sau condamnă; efectele sale sunt negative și aduc tulburare, stare de rău sau anxietate. Există situații care pot favoriza apariția falselor profeții, cum ar fi: persoane care au avut contact cu ocultismul, dezbinări în cadrul grupului, starea de păcat sau dorința de carisme extraordinare. Pseudo-profeția corespunde unui mesaj venit din partea persoanei, fie din gândurile sale, fie din sentimentele, fie din emoțiile sale; fără să fie dăunătoare, acestui tip de mesaj îi lipsește puterea și ungera care vin de la Dumnezeu. Și în cele din urmă, exista mesaje considerate drept profeții, dar care sunt de fapt un amestec între ceea ce vine de la Dumnezeu și ceea ce vine de la persoana care o transmite. Aceasta se întâmplă de obicei atunci când persoana se află la începutul practicării acestei carisme. În acest caz, responsabilii grupului sau ai comunității trebuie să ajute fratele / sora, pentru ca darul său să fie purificat în el / ea.

Profeția este un dar foarte apreciat de Sf. Paul: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți” (1 Cor 14-1). El insistă adesea în scrisorile sale cu privire la a nu disprețui profeția (1Tes 5,19-21), astfel că trebuie să o prețuim și să o promovăm în

grupurile de rugăciune, făcând învățături despre ea, susținându-i și îndrumându-i pe frații și surorile care au demonstrat că au primit-o, încurajând totodată și învățând grupul să primească și să exprime profeția, care apare de obicei în momente de reculegere, de adorație, momente mai îndelungate de tăcere sau după cântul în limbi.

În încheiere, trebuie să luăm în considerare că trebuie să existe o autoritate către care profeția să se îndrepte; în grupurile de rugăciune responsabilii fac discernământul, iar în alte împrejurări, cum ar fi reculegeri sau întâlniri, există o echipă care face discernământul.

Pentru a rezuma, dat fiind că profeția este un mesaj inspirat de Duhul Sfânt, ea este un dar mult prețuit în Reînnoirea Carismatică Catolică și în grupurile de rugăciune și trebuie mereu încurajată. Când un grup se roagă și invocă Duhul Sfânt, acesta acționează și construiește, încurajează și consolează comunitatea, punând cuvintele Sale în persoane simple, care se deschid acțiunii Sale. Totuși, discernământul este esențial pentru a distinge adevăratele profeții de acele mesaje care nu vin de la Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI ADRESATE COMISIEI DOCTRINALE A ICCRS-ului

ICCRS primește multe întrebări despre Reînnoirea Carismatică Catolică și facem tot ce putem să răspundem la cât de multe putem cu ajutorul membrilor Comisiei Doctrinale a ICCRS-ului, care ne oferă cu generozitate timpul lor pentru a-și verifica referințele și a-și credita sursele. Întrebările și răspunsurile oferite în această secțiune a fiecărui număr al Formării Responsabililor sunt selectate pentru relevanța și ajutorul lor pentru cei implicați în Reînnoirea Carismatică Catolică. Dacă aveți o întrebare despre RCC, vă rugăm să o trimiteți la newsletter@iccrs.org și noi vom face tot posibilul să vă răspundem.

FOLOSIREA ULEIULUI BINECUVÂNTAT ÎN TIMPUL RUGĂCIUNII

„Untdelemnul bucuriei” este un termen biblic, adoptat de Reînnoirea Carismatică Catolică, pentru a desemna uleiul sfințit folosit de laici, deosebindu-l astfel de uleiul sfințit folosit de preoți pentru a administra Sacramentul Maslului.

În Sfânta Scriptură untdelemnul bucuriei apare în Psalmul 45,7 (citată în Evrei 1,9), unde se referă la uleiul cu care sunt unși regii la încoronare, un semn de bucurie și onoare. Apare de asemenea în Isaia 61,1-3, care proclamă că Mesia, Cel uns, va da poporului lui Dumnezeu semnele bucuriei venirii Sale: „o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți terebinți ai neprihănității, un sad al Domnului, ca să slujească spre slava Lui.” Pentru evrei, folosirea uleiurilor făcea parte din cultura lor de zi cu zi și era un mod de a arăta respect față de oaspeți (vezi Luca 7,46). Uleiurile erau adesea parfumate, iar folosirea lor era un semn al bucuriei similar folosirii parfumului sau coloniei (vezi Psalm 133,2). Însă mai mult decât atât, ele erau un semn al consacrării speciale de către Dumnezeu, fie a unui rege (1Sam 10,1), fie a unui preot (Lev 8,12), fie a unui profet (1Regi 19,16).

În ce privește folosirea uleiului sfințit de către laici în zilele noastre, au existat niște confuzii. Uneori în Reînnoirea Carismatică Catolică sau în alte grupuri s-a creat impresia greșită că persoane laice administrau sacramentul Maslului. Pentru a clarifica în parte această confuzie, în 1997 Vaticanul a emis o „Instruire asupra câtorva întrebări cu privire la colaborarea credincioșilor laici la ministerul sacru al preoților”. Acest document spune: „În folosirea sacramentalilor, credincioșii laici trebuie să se asigure că acestea nu sunt sub nici o formă considerate drept sacramente a căror administrare este proprie și exclusivă episcopului și preotului. Din moment ce ei nu sunt preoți, cei neconsacrați nu au voie să administreze ungeri cu ulei pentru Maslu și cu nici un fel de alt ulei.” (Art. 9,1).

După ce acest document a fost publicat, s-a pus întrebarea dacă intenția era oare de a exclude total laicatul de la folosirea uleiului sfințit. Acest lucru ar fi contrar vechiului obicei catolic. Ritualul roman din 1964 include de fapt o binecuvântare cu ulei, destinată a fi utilizată ca sacramental de către laici. Referitor la această problemă, episcopul Sam Jacobs, fost responsabil al comitetului de episcopi ai RCC-ului din SUA, a cerut o clarificare verbală de la – pe atunci – cardinalul Ratzinger, în cursul unei vizite ad limina la Roma. Episcopul Jacobs scrie:

„Documentul în chestiune abordează problema sacramentului ungerii bolnavilor, care poate fi administrat numai de un preot consacrat. Laicii neconsacrați nu au voie să administreze acest sacrament cu uleiul pentru bolnavi și nici să folosească vreun alt ulei sfințit pentru a administra acest sacrament. Când am fost la Roma în martie pentru vizita ad limina, l-am întrebat pe cardinalul Ratzinger despre acest lucru. M-a asigurat în fața celorlalți episcopi din Regiunea a V-a, că documentul se referea exclusiv la sacramentul Maslului și în nici un caz la vechiul obicei al laicilor de a folosi uleiul sfințit, chiar și atunci când aceștia se roagă pentru bolnavi, atâta timp cât se face distincția clară între sacramentul Maslului și folosirea ca sacramental al uleiului sfințit, așa cum se utilizează și apa sfințită, sarea sfințită etc. Am cerut ca o clarificare să fie adăugată în consecință și m-a asigurat că aceasta urma să aibă loc. Cred că este necesar ca oamenii să nu extindă înțelesul dat de autori documentului dincolo de intenția acestora, care a fost una limitată și precisă.”*

Prin urmare, uleiul sfințit poate fi utilizat pentru ungeri neformale de către laicat, atâta timp cât aceștia fac distincția clară față de sacramentul ungerii bolnavilor, pe care numai preotul îl poate administra. Și nu e nici un motiv pentru care acest ulei sfințit folosit de laicat să nu poată fi numit „undelemnul bucuriei”, adoptând termenul biblic. Uleiul sfințit este un sacramental, un semn sacru care amintește de sacramele și ne pregătește în vederea primirii harului sacramentelor. Așa cum spune Catehismul (1669), „Sacramentalele derivă din preoția baptismală: fiecare persoană botezată este chemată să fie «o binecuvântare» și să binecuvânteze.”

Ca întotdeauna, orice îndrumări specifice date de către autoritățile bisericești locale, trebuie să fie urmate.

* tipărit cu permisiune